

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 181/03-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. októbra 2003 predbežne prerokoval sťažnosť J. E., bytom L., zastúpeného advokátom JUDr. L. A., B., vo veci porušenia jeho práv podľa čl. 1 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava II sp. zn. Er 668/00 zo 17. apríla 2000, ako aj postupom súdneho exekútora JUDr. J. Š., Exekútorický úrad, B., vo veci exekúcie vedenej pod sp. zn. Ex 98/2000 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. E. o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. júna 2003 doručená sťažnosť J. E., bytom L. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. L. A., B., ktorou namieta porušenie jeho práva podľa čl. 1 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru

o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. Er 668/00 zo 17. apríla 2000, ako aj postupom súdneho exekútora JUDr. J. Š., Exekútorský úrad, B. (ďalej len „súdny exekútor“), v exekučnej veci vedenej pod sp. zn. Ex 98/2000. Sťažovateľ označil ako účastníka v 1. rade, proti ktorému smeruje jeho sťažnosť (odporcu 1), okresný súd a v 2. rade (odporcu 2) súdneho exekútora.

Sťažovateľ uviedol, že ho súdny exekútor listom z 23. marca 2001 predvolal na konanie vo veci exekúcie. Oznámenie o začatí exekúcie mu súdny exekútor nezaslal, napriek tomu exekučným príkazom z 22. mája 2003 začal vo veci konať na základe jemu neznámeho poverenia okresného súdu zo 17. apríla 2000.

Nie je mu známe relevantné uznesenie okresného súdu o ním vznesených námietkach. Navyiac, konania podľa neho prebehli na základe návrhov osoby, ktorá nemala relevantnú plnú moc (plná moc mala obsahovať dva podpisy štatutárnych orgánov).

Neústavnosť postupov okresného súdu a súdneho exekútora a napadnutého uznesenia okresného súdu vidí sťažovateľ najmä v tom, že *„súd konal v jeho neprítomnosti a boli mu teda upreté práva dané článkom 48, ods. 2. Navrhovateľovi nie je známe relevantné uznesenie súdu o ním vznesených námietkach. Navyiac Navrhovateľ konštatuje, že konania prebehli na základe návrhov osoby, ktorá nemala relevantnú plnú moc; ako už bolo spomenuté v prípade daného subjektu mala plná moc obsahovať dva podpisy štatutárnych orgánov (nulitná aktívna legitímácia)“*.

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vydal nasledovné uznesenia:

„Predbežné opatrenie

Do právoplatného ukončenia konania pred Ústavným súdom SR súd zakazuje Žalovanému 2 pokračovať v exekúcii Ex 98/2000 Ši.

Nález

Žalovaný 1 porušil článok 1, ods. 1 a článok 48, ods. 2 Ústavy SR a článok 6.1 Európskeho dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd.

Uznesenie Okresného súdu Bratislava 2 zo 17. 4. 2000 Er 668/00, sa zrušuje a vec sa vracia na nové konanie a rozhodnutie.

Žalovaní sú povinní uhradiť Navrhovateľovi spravodlivé zadostučinenie v rozsahu čiastky, o ktorú Žalovaný 2 do vykonateľnosti Predbežného opatrenia ukrátil Navrhovateľa.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 i. f. ústavy a § 49 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) je daná právomoc ústavného súdu chrániť základné práva a slobody len vtedy, ak o tejto ochrane nerozhoduje iný súd. Ústavný súd je preto v súlade so svojou právomocou oprávnený chrániť základné práva a slobody fyzických osôb alebo právnických osôb len vtedy, ak o takej ochrane nerozhoduje žiaden iný súd, alebo tiež v prípade, ak základné práva alebo slobody porušil všeobecný súd svojím rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom a toto rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah súvisí s právom na súdnu ochranu a princípmi spravodlivého súdneho procesu, pričom neexistuje zákonná možnosť nápravy takeého porušenia v konaní pred všeobecnými súdmi.

Ústavný súd stabilne judikoval, že do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne (napr. I. ÚS 24/00, I. ÚS 15/01, III. ÚS 53/02). K tomu treba dodať, že aj taký zásah podlieha princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu a je preto podmienený tým, že zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne konanie všeobecného súdu nie je napravitel'né účinným procesným prostriedkom alebo postupom nadriadeného alebo inštančne vyššieho stupňa všeobecného súdu.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu

jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podstatou návrhu na rozhodnutie vo veci samej je požiadavka sťažovateľa na zákaz pokračovania v súdnej exekúcii vedenej pod sp. zn. Ex 98/2000 Ši v spojitosti aj s uznesením exekučného súdu zo 17. apríla 2000 sp. zn. Er 668/00.

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza a tvrdí také dôvody proti súdnej exekúcii, ktoré mohol a musel uplatniť procesnými úkonmi v tomto konaní. V exekučnom konaní podľa zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) má povinný k dispozícii viacero právnych prostriedkov obrany a ochrany svojho postavenia, ktoré môže využiť vtedy, ak v nútenom výkone súdnych a iných rozhodnutí sa vyskytnú absolútne alebo relatívne prekážky ďalšieho postupu exekučných orgánov.

K týmto procesným úkonom patrí nielen možnosť námietok podľa § 50 Exekučného poriadku, ale aj návrh na zastavenie exekúcie podľa § 57 tohto zákona, prípadne (podľa povahy dôvodu na zastavenie) aj návrh na odklad exekúcie podľa § 56 Exekučného poriadku. Účel týchto právnych prostriedkov obrany povinného v exekučnom konaní spočíva v tom, že v absolútne alebo relatívne neprípustnej exekúcii sa nesmie pokračovať a musí sa zastaviť a prípadne pred rozhodnutím o zastavení sa musí exekúcia aj odložiť (resp. jej vykonávanie).

Z obsahu sťažnosti nevyplývalo, že by sťažovateľ využil tieto zákonné prostriedky ochrany jeho práv ako povinného. Sťažovateľ sa priamo obrátil na ústavný súd. Takýto postup však vylučuje princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa čl. 127 ods. 1 i. f. ústavy a § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd vychádzajúc z čl. 127 ods. 1 ústavy, § 49 a § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť odmietol už pri jej predbežnom prerokovaní pre nedostatok

právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde - podobne aj IV. ÚS 40/02).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. októbra 2003